

Benyó Judit

Oldódj fel!

**A címlapot és a rajzokat
Benyó Ildikó
grafikusművész készítette**

ISBN 963-7793-01-1

© Benyó Judit

**Budapest
1991**

BENYÓ JUDIT

*

OLDÓDJ FEL!

A Magyar Elektrotechnikus és
Budapesti Elektrotechnikus
Könyvtárnak ajándékozmán-
yul a könyvemet kisebb jár-
vát sokkal,

örökkel
Benyó Judit
2006

Azzal a kéressel, hogy az Oldódj fel!
c. verseskönyvemet vigye'k az internetre 2008. I. 1.
től.

TARTALOM

Bevezető

Elém jönnek a Tejútból!

Az éjjel
Memento
A polip
Az ős muzsikusa
Tavas van
Hun és magyar
Száguldó
Pannon dal
Térdig ér a búzáánk!
Majd elém jönnek a Tejútból!
Küldj egy misét elhagyott szeretőimért!
Kanári madaram
A soproni Pannónia-fogadóban
Egyágyas szobámban
Petőfi Sándor
Kis erdőm hogyha volna

Dámvad

Vérvörös levelű fák ősszel
Őszi szirmok a Margit-szigeten
A föld a vigaszom
Virágban vigadó fák
Futok egy végtelen utcába
Jön egy lovasszekér
Áldom gyönyörűségedet mező
Aszfalt-városban
Még sírdogálok
A szívem burka fölött
Nagy fehér téli táj
Juhász Ferencnek
Benyó Penci festményére
Leanderek

Őseink

Éjjel nem volt álomom
Magyarság
Baj, átok suhogása
Fergeteges
A nagy népvándorlás
Csontmező

Oldódj fel!

Azok a gyulai fűzfák
A varázslónő átkozódásai
Énekelj, dobolj!
Kicsi fateknőben
Szuper-sztárok Európa színpadán
„Annyira lezüllött most”

A sakálfejű

Száz oszlopcsarnok

Ordítás

Oldódj fel!

Egyszer már láttam a Grand Canyont

Mesa Verde

Tűzföldtől Grönlandig

Tajtétkzó, szerelmes május

Három napig nem láttalak

Odakint esik

Vers kiengesztelésért

Hipnotikus álom

Kiterülve fekszem

A szerelem alkímiája

Mint lidércfény

Az én otthonom

Oázis

Tajtétkzó, szerelmes május

Piros pokol

Költözzünk el innen!

Várom az éjjelt

Estély a teraszon

Ne vess, csak ne vess!

Újjászületés napéjegyenlőségben

A misztérium éjszakája

Sűrű, tömény éjszaka

Fuvolaszó és virágillat

Meztelenül, lobogó hajjal

„Egy sirály fátylat tartott a csőrében”

A titkos látás

A gyógyítás tudománya

Fekete juhok

A szerelem nem kártyajátszma

Megrendülve

Invitáció szerelemre

Beborult szemmel

Szobám selymekkel

Sose fáradj

Éjféli harangszó

Invitáció szerelemre

Denevérek fölöttünk

Hajolj ide hozzám!

Amikor az étterem közepén táncoltam

A gyönyörű, hím paradicsommadár

Ezüstös cirrusfelhők

A nap temploma felé

Az imádásra való

Légy áldás!

1945-ben születtem.

Gyermekkoromban Zala megyében laktam.

Az Eötvös Loránd Tudományegyetemen kaptam diplomát. Budapesten élek.

Első verseskötönyvemet 1974-ben adta ki a Magvető Kiadó Tetovált szavak címmel. Második verseskötönyvem 1986-ban jelent meg a Szépirodalmi Kiadónál, Szerelem-madár címmel. Harmadik verseskötönyvem 1988-ban jelent meg Extázis alkonyatban a címe, negyedik verseskötönyvem, Az éjszaka mágusa 1989-ben jelent meg.

Írtam több lírai egyfelvónásost és néhány önéletrajzi kisregényt is. Ötödik verseskötönyvembe régi és új verseimből válogattam.

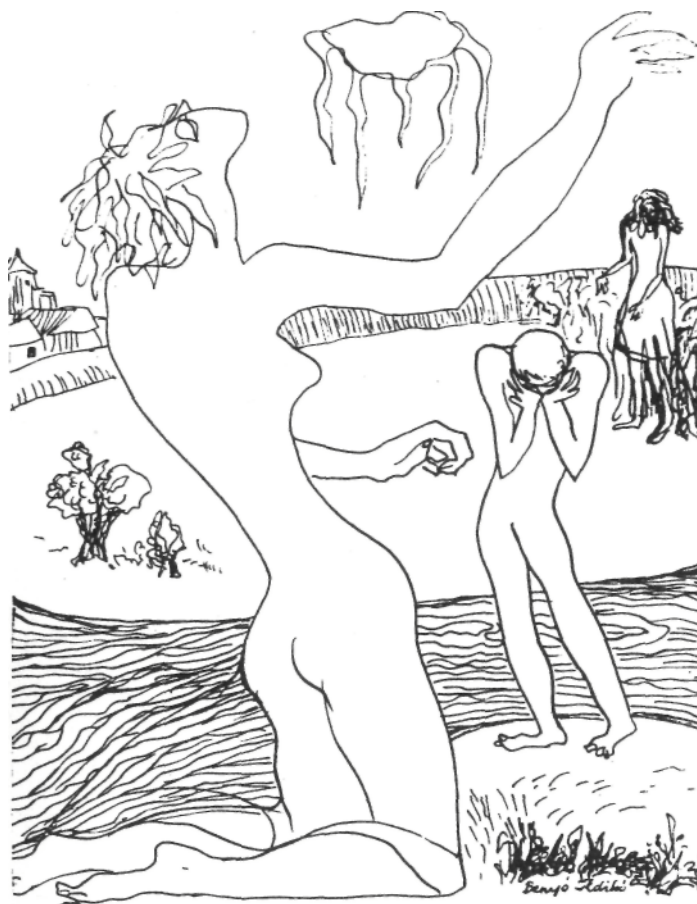

Bevezető
Benyó Judit: Oldódj fel!
c. verseskötetéhez

„A test gyönyörűségeiről akarok írni ma, a dobverők nem múlt kopogásáról, a mámoros fekete éjszakákról, a macskahajlékonyságú vágyról, villogó elektromosságról, a testben szétáradó sugárzásról, az egyre kiújuló szomjúságról, érintésedről...” írja ötödik verseskötetében Benyó Judit, akinek első kötetét 1974-ben adta közre a Magvető Kiadó. A *Tetovált szavak*, a *Szerelem-madár*, az *Extázis alkonyatban* és az *Éjszaka mágusa* után ebben a kötetében a költőnő éppúgy ad ízelítőt korábbi verseiből, mint az újabbakból. Egy alapvetően zárkózott ember válaszol verseiben a világ kihívására, a filozofikus kérdések, a magyarság gondolata foglalkoztatja, de műveinek többségéből sugárzik, hogy Benyó Judit a szerelem költője, a társkeresés költője, az őszinte erotikum költője. Versein át- meg átsugárzik az erotikum érzékelés megjelenítése és valahol ez az alapjában véve magányos ember a szerelemben minden rossz értelemben vett gátlást feladva őszintén oldódik, önfeledt lelkesedéssel idézi fel a vágyat, az akarást mélyen lírai énekeiben, ahogy maga is írja: „egyistenhitem lett a természet-adta szerelem”. Verseinek szókimondó nyíltsága és sodró dinamikája arra a szintre emeli az Olvasót, ami sajnos rohanó világunkban egyre kevesebbszer és egyre kevesebbeknek adatik meg. Otthonra találni és feloldódni a másokban, egyszerre szeretni önzéssel és odaadással, alázattal és uralkodnivágyással. Feloldódni és magunkra találni a másokban. Az élmény szemléletes megjelenítésével, őszinte nyíltságával elvezet bennünket egy mély, titokzatos világba.

Lengyel János

ELÉM JÖNNEK A TEJÚTBÓL!

AZ ÉJJEL

Kimerült csillagok ledobtak kertünkre
száz hajnalkavirágot,
ledobtak legelni száz fényesbokájú kiscsikót,
mikor a hosszúsálú füvet lelegelték,
hátukra pattant a messzeség.

1967

MEMENTO

Ne hagyjátok egyedül az anyákat,
ne hagyjátok egyedül,
meghalnak, mire hazaértek.

1967

A POLIP

Rózsás, sokkezű polip táncol –
párja felé kitarja kezét.
A virágröptű, ragadozóölű elnyel rákot,
hosszútestű, fényes halat, –
és amikor megszülte kicsinyeit,
lebegőn, boldogan,
leszáll a tenger mélyére, meghalni.

1967

AZ ŐSZ MUZSIKUSA

– T. E.-nek –

Sötét, libbenő-mosolyú éjjel
kirepül az ősz!
Fény-cicomával, várakozó széllel,
kerekedő dobbal eljött az Ősz Muzsikusa.
Mennyi rozsdabarna levél a fekete földön,
milyen sokasággal és kevélységgel tűnik el a nappal
az éteri hűvösség szikrái szállnak,
felgyullad csudája a fénynek,
felgyúlnak tüzes malmai az égnek,
megpendül kívánság, sóhaj, remény,
megremeg nyitott szemem.
Én az Ősz Muzsikusat vártam,
vibrafon-rezgésű, tündöklő futást,
mennyei áldozását a szívnek.

1968

TAVASZ VAN

Megint tavasz van,
megint átlátszó-húsú kulcsvirágok remegnek
a napban,
kiserkennek vágyaink is.
Kit tavasz kergetett,
nap is nyaldosott,
olyan, mint én,
a tavasz bolondja vagyok.

HUN ÉS MAGYAR

Hun és magyar törzséből vagyunk –
városaink mind szépek,
bányáink, az ég alatt dúsak –
mezőink áldásoktól pattanók.
A mi fiatalságunk ítéljen szántsándékú jövőnkről
anyáinknak és fiainknak tiszteletéért!
Rajtunk lesznek jelöl és csudául magjainkon örökké
a mi vágyaink.

1969

SZÁGULDÓ

Fáradt a fű, az úton vörösül már,
robog vész nélkül hajam, a betyár.
Sietek megnyugodni,
sorba rakni kerti virágokat,
itatgatni szomjas lovakat,
sietek égi malomba.

1970

PANNON DAL

Piros az ég alja,
zsivány földem befalja.
Szemem is issza mezőm,
kánya verdesi szeretőm.
Subás juhász elviszi báránycám,
halántékomra borítja anyám.

1970

TÉRDIG ÉR A BÚZÁNK!

Térdig ér a búzánk,
temessetek oda engem,
az illatos, lengő kalászek közé,
valahová, a Kiskunságba!
Fölöttem csikók csengője szóljon
és búzavirág lobogjon!
Már nincs mit szeretnem,
csak az anyaföldet.

1972

MAJD ELÉM JÖNNEK A TEJÚTBÓL!

Mi legyen Reményeim Fattyúival?
Majd elém jönnek a Tejútból
a Mars Tengerészei,
húsom és vérem fénysugárral melengetik.
Ifjú a Föld, tudom, –
szereti ifjú-arcomat,
láva-arcomat,
szereti az életet és a szerelmet,
a folyókat és a tavakat,
tudom, a világmindenség majd befogad.

1972

KÜLDJ EGY MISÉT ELHAGYOTT SZERETŐIMÉRT!

Dobd fel az égre ábrándjaid,
küldj az istenért
egy robogó elragadtatást,
ne hagyd lehunynom szemem!
Küldj egy misét elhagyott szeretőimért,
te palást-nélküli, prédikáló élet!
Sirasd meg csókjainkat
vinnyogni tudó madár,
jajgasd el éjszakáinkat!

1972

KANÁRI MADARAM

Táncolj kanári madaram,
mozgó-fejű, fekete-bögyű madaram,
ülj a hajamba és ott is énekeljél!
Sárgatestű kismadár csőröddel csivitelj,
csipkedj engemet,
hívogassál, kutatgassál
kicsi kanári madaram –
hencegj kicsit jobban!
Himbálózzál remegő ágakon,
táncolj boldog madaram,
pici, édes, boldogtalan madaram!
Majd felébredsz velem
az őserdőben.

1973

A SOPRONI PANNÓNIA-FOGADÓBAN

Hallgatom a víz csobogását,
bámulom az eget,
jól van így –
iszom,
hallgatom testemben a zörejeket.
Áldj meg bor,
míg élek,
forogj a véremben,
bor szeress engem!
Ezen a földön boldogtalan,
mit keressek?
Hogy kékülök,
hogyan szédülök –
bor izzassz engem,
segíts nekem lábra kelni,
nyitva még gyönyörű kelyhem!

Jaj, én mindig
a legszomorúbb férfit szerettem.

1972

EGYÁGYAS SZOBÁMBAN

Tűzfal, hasadozó, omladozó –
ablakom előtt alkonnyal egybenőtt tűzfal,
mint egy lehetetlen szerelem jelképe,
áll.
Egyágyas szobámban szörnyű,

megmakacsosodott félhomály.
A csendet apránként beissza testem –
mintha szunnyadni készülne szívem
a bőröm alatt.
Semmit se kellene latolgatni
de nem akarom küzdelmemet félbehagyni.
Költőnek nem lehet halálával
népét cserben hagyni.
1974

PETŐFI SÁNDOR

Petőfi Sándor,
már olyan régen akartam beszélni rólad,
te már nem hallod,
költészetednek mondom ezt a vallomást.
Ilyen nagy lelket mint a tied,
„Egész” világmindenség is szeret.
Mi, költők páratlannak születünk,
az igazság sebzett gyerekei vagyunk,
nem hazudhatunk szépeket.
Mi a Halál Szeretői vagyunk,
és nem félünk senkitől.
Petőfi Sándor,
szeretlek!
1974

KIS ERDŐM HOGYHA VOLNA

Kis erdőm hogyha volna,
mező is kerülne hozzá –
és hullna rá júniusban a zápor.
Szép vadvirágok nőnének benne,
büszkék és szabadok.
Minthogyha évezredek múltak volna el,
kiszikkadt tekintetemmel.
Csapzott búzaszálak zápor után összebújnak,
szép, ruganyos derekuk kifeszül,
ha új szelek járnak a mező fölött.
1975

DÁMVAD

VÉRVÖRÖS LEVELŰ FÁK ŐSZEL

Vérvörös levelű fán átver a fény,
de jaj, kányák kergülnek fölötte,
károgni kezdik az életet.
Hófehér-virágú bokor omlik fölem
és zengi rajta sok madár,
zengi az életet.

A rózsák lefagytak hajnalban,
csapzottak,
igen magasán utaznak a madarak
bárány-felhők közé, messzebbre,
hol melegebb az élet.
Mi meg itt a földi vonaton utazunk –
mintha ez a sebesség volna
az életünk.

1975

ŐSZI SZIRMOK A MARGIT-SZIGETEN

I

Olyan carminpiros legyen a ruhám,
mint amilyen ez az ősz,
és olyanok legyenek
hajamban a díszek is!
Illatos legyen a lakodalmi ágyunk,
mint ilyenkor, októberben
a levegő és a föld!

II

Hívogat egy kismadár,
egymás után esik le sok, száraz levél,
úgy állok egy vadalmazfánál,
és egy rózsaszín,
virágban maradt vadrózsafánál,
mintha álmodnék.

III

Már hűvös lesz újra,
fázni kezdenek a legapróbbak is –
ember, madár, mind összebb húzódik.
De jaj, hol van olyan meleg takaró,
mely alá beleférünk,
mely alatt már semmilyen szélvihartól sem
félünk?

IV

Nyekereghetsz már,
te kánya,
kis rigó hová szállsz?
Annyi perzselt-szélű bokor van itt,
és magadnak helyet mégse találsz?

1975

A FÖLD A VIGASZOM

A föld a vigaszom,
melyből kinő eleségünk,
megfér rajta sokfajta teremtmény:
tehénke, mező, tanyák,
magasfeszültségű, elektromos vezetékek.
Csak ki kellene nyújtani kezem
és elérném a bokrok kincsét, a ribiszkét.
Arcom előtt a buszablakon
egy bogár szétmázolódott vére –
mért jöttél szembe a száguldó járművel,
te bogár,
mért nem maradtál a mezőn?
Kirepültél az útra meghalni,
te bolond.

1975

VIRÁGBAN VIGADÓ FÁK

Minden bokornak megörültem,
súlyos esőszemektől kitisztulva álltak –
minden bokor meghajolt
és kis falvakban dúdoltak a háztetők.
Szántóvető mendegélt felhajtott kötényben,
két lova szépen lépdelt a mély, fekete földben.
Ti virágban vigadó fák, hófehérek,
szálljatok széjjel és nézzétek,
nézzétek meg egészen közelről a szívem!

1976

FUTOK EGY VÉGTELEN UTCÁBA

Futok egy végtelen utcába,
apró, szép virágok között,
mint az iskoláslányok masnija, úgy repülök.
Ebben az ismeretlen utcában csendesebb,
illatok szállnak és remények –
a földes úton járni jó,
arcomra talál a szél derűsen, bűgva, –
jaj, kifeküdhetek-e még a földre szerelmesen,
kis kertbe beléphetek-e, mely olyan,
mint nyiladozó énekem?
Keskeny utcában gépek döngicsélnek,
csalánlevelek is szépek lettek,
ahogy rájuk tekintettem,
fák lombja itt táncol előttem,
büszke nyárfák között vezet az út,
deszkaszagú utcákban helyüket keresik a madarak.

1976

JÖN EGY LOVASSZEKÉR

Jön egy lovasszekér a jegenyefasor felől,
szalad a két ló a kikövezett úton.
Rázzátok meg zablás fejetek,
fussatok széjjel,
ne törődjete a szekérrel!
Látom, tovább zörög a szekér,
már egy másik úton szaladnak
befogva, erősen –
ők is csak itt hagynak engem,
ők is csak elmennek, el.

1976

ÁLDOM GYÖNYÖRŰSÉGEDET MEZŐ

I

Hajnal rózsája fénylik a mezőn,
búzaszálak csevegnek,
végtelen lengnek itt a búzatengerek.
Áldom gyönyörűségedet mező,
és áldom termékenységedet.
Ha tudnád te kis lombos erdő,
mennyire szeretlek.
Véremben csordogál ma egész Magyarország.

Búzavirág, mezők királynője,
látlak ám, ifjúságom hírvivője.
Búzavirág, édes búzavirág,
kék búzavirágos föld,
te nem lehetsz a csókok temetője.

1977

ASZFALT-VÁROSBAN

Úgy kell a földre esni
ebben a kikeményített aszfalt-városban.
Hányinger kerülget,
ez a szép szemfényvesztés,
amit az életben észlelek,
kilúgozza beleimet.
Van hangom, kivel beszéljek?
Van fülem, hallom,
amint felüvöltenek az utcán,
lent a kamaszfiúk –
csoportosan vonulnak az utca végébe,
bolyonganak farkas-párra lesve.

1976

MÉG SÍRDOGÁLOK

Még sírdogálok kicsit,
elvesztett csókok miatt –
miféle átok kíséri életem,
hogyan egyetlen férfi
nem maradt mellettem?
Csak sírjátok ti is gerlicék,
madár-szerelmetek olyan,
mint az én tegnapi öleléseim –
csak sírjátok ti is,
debreceni gerlicék.

1978

A SZÍVEM BURKA FÖLÖTT

A hold ma újra fényes,
mint az életem –
itt van az alkonyat,
incselkedik velem a csók,
a szerelem.

Egy kis tanyai ház fehérlik
a messzeségben,
lángszínű fák között,
azt a kis tanyai házat érzem ropogni
a szívem fölött.

1978

NAGY FEHÉR TÉLI TÁJ

Itt van a szívem eljövendő reménnyel,
de már hogy legyek én boldog,
ha nem láthatom édesanyámat,
aki engem a világra hozott?
Küldd elém anyámat
Nagy Teremtő Téli Táj,
hadd szeressem még egyszer!
Annyira gyötör, fáj a halála,
annyira bánkódok utána.

1983

JUHÁSZ FERENCNEK

Te óceán-beszédű költő,
szavaidnak mély a medre,
szavaid áradnak, hömpölyögnek,
mint a világóceán.

Bűvész vagy,
elénk varázsolod, megsejted
a kifürkészhetetlen titkokat –
miféle vágy, melyben így tudod hevíteni
szenvédélyedet, szívedet, ajkadat?

Te óceán-beszédű költő,
tengerek királya, titkok fejedelme,
csillagok, viharok szélzúgása,
hegyek, sivatagok dinamitja,
tengerek morajlása, világegyetem óceánja.

1983

BENYÓ PENCI FESTMÉNYÉRE

– Feri unokaöcsémnek –

Tekinteted tiszta és végtelen,
a remények, mint kis csodatévő manók
ébrednek benned –
erősebb vagy a többinél,
pedig sebzett vagy,
mint a legpicinyebb cinke,
elhagyott téged az édesapád.
Ne sírj,
mi mindannyian kisgyerekek vagyunk,
a mindenség apró boldogtalanjai,
és fájdalmunk tornácán álldogálunk
a nagy égbolt alatt.

1975

LEANDEREK

– S. Cs.-nak –

Ajkad hűvös volt, mint eső után a fű,
rózsaszín leanderek –
a nyár hatalmas, fényáztatta esőben várt;
te mint a szerelem papja álltál –
ajkad hűvös volt, mint eső után
a hegyi folyók vize.

Tűzliliomokkal kirakott ég –
engem már nem hűsít semmi,
csak hűvös ajkad.
Eszeveszett nyár,
mint folyó szélében ezernyi hal,
felfénylik szerelmem.

1983

ŐSEINK

ÉJJEL NEM VOLT ÁLMOM

– C. M.-nak –

Árpád átkelt a havasokon,
sok büszke sast találtak ott,
három hét alatt a hegyeken
tajtékozva keresték az új hazát.
Látta,
hogy a Duna-Tisza köze tele van gyümölcsfákkal,
fölöttük kis rókalepke száll,
sisegő füzike,
szőlőrigó, fenyőpinty az erdők fölött,
és dús a magyar föld,
fekete, kövér a magyar föld,
nemes, tüzes, édes szőlőket terem.
Látta,
hogy vadban, halban bőséges az ország,
Tisza, Bodrog gazdag folyam,
legelőkön szép és gyors lovakat,
ökröket, juhokat, kecskéket nevelnek,
ritkás erdők szélén fácánok sétálnak,
füzesekben, mocsarakban nő sok vízi hínár.
Árpád tenyerébe vette a földet,
megízlelte,
ivott a Duna vizéből,
az édes Duna vízből,
megtapintotta a rét selymes fűvét.

Négy napig lakmároztak,
húst, halat, mézet ettek,
lantokat pengettek a kobzosok,
aranyedényekben hordták az ételt,
hordókból folyt a fűszeres bor,
szitty-magyarok négy éjjel táncoltak,
énekeltek,
sípok szóltak,
tornákat vívtak pajzzsal és lándzsákkal,
Árpád vezér vidám volt,
földeket adományozott,
ajándékokat osztogatott széjjel;
Bodrog folyót, Szamos folyót, Dunát,
Duna-Tisza közét, Tiszát, a Dunántúlt
és az ősi várakat hadaival mind megszerezte!
Tábort ütöttek,
borotvált-fejű honfoglalók száguldoztak
égett sáncok mellett,
koponyájuk csontjába varázsjeleket véstek.
Késsel vagdosták meg kezüket és arcukat
a nomád asszonyok,
amikor meghalt egy magyar vitéz a harcban
és könnyeket sírtak.

Éjjel nem volt álmom,
sötét verejtéket izzadtam,
tajtékozva gondoltam a tűzimádó magyarokra,
kik örömükben csengőkkel, dobokkal zajongtak
Pannóniában,
fegyverük ezüsttel és gyöngyökkel kirakva –
Árpád vezér állt előttem képzeletben
bölcs fejedelmünk,
a szép, barnaarcú, feketeszemű Árpád vezér,
éjjel kétségbeesve hívtam
ősnépemet!

1982

MAGYARSÁG

– Benyó Istvánnak –

Szólj verbunkos zene,
üsd a lábadhoz kezed,
ugorj fel az égig,
ki tudja ilyen büszkén ropni a táncot,
ki tud így keseregni, sírva vigadni,
mint a magyar?
Ej, ősi táncunkat nem szabad feledni!

Szólj verbunkos zene,
botostáncot járunk,
benne van ebben a táncban
az Alföld, a Tisza, és a Hortobágy,
felbőszült bikák bődülése,
telivér lovak nyerítése,
benne van népünk részegültsége.

Szólj verbunkos zene,
édes, tüzes, piros boroktól
essünk ma újra szerelembe,
táncoljunk, kalapunkat
vágjuk félre hetykén,
benne van táncunkban
az élet eredése.

Szólj verbunkos zene,
gyorsabban húzzátok a ritmust,
táncolni akarunk, vad pusztáinkba,
áldott mezőinkbe elmegyünk,
ott megríkatjuk a jegenyéket.
Emeljük fejünket a nap felé,
négy égtáj felé nézzünk,
robogjunk tovább, robogjunk!

1989

BAJ, ÁTOK SUHOGÁSA

Vizek és mocsarak között,
sűrű nádasban pásztorgém jár.
Baj, átok suhogása elől
hova menjünk, hova meneküljünk?
Üvöltsünk, mint sivatagi farkasok?
A halál lehelete búzlik,
babonák itt nem segítenek,
az Alföldön ordít a forgószél.
Miféle jövődölést mondjak,
miféle gyógyítást adjak, népem?
Szerelmi varázslás már nem segít,
tűz, víz, fűvószél felkerekedik,
az igazság kimondása segít,
mely súlyos és kimarja a testet.
Nem menekülök el én sehová,
nem is megyek el én sehová,
itt maradok, baj, átok kínoz,
az egész világ elé kiállók.

1990

FERGETEGES

Csecsemő koromban fogaim mind kinőttek,
azóta hányszor szétszaggattak –
gyógyírt hoztam.

Révületben állok a sámánfán,
verem a dobot, kifeszített,
csillagos, pusztai éjszakában
dobolok.

Isten-anya szült meg engem,
szertartásokon lázasan dobolok,
a csodaváró férfiaknak énekelek
éjszakánként –
gyógyírt hoztam.

A földön együtt lakó ember
a túlvilágon is együtt marad –
éjjel-nappal ég a tűz,
a tűzbe néztem.

Minden tavasszal, langyos fuvallatban
virágzó legelőn millió mezei virág
éled, fű magasra nő,
vad nyájak legelésznek,
gyógyírt hoztam.

Fák, vizek, szántóföldek dúsak,
talajunk nedves, sarjadó fűvel

együtt megyünk a folyókhoz
tüzes-szemű lovakon.

Sisakomon a napkorongot viselem,
kezemben új és szablya –
elődeinket hívom, felidézem méltóságukat,
az ősök lakhelyébe
gyógyírt hoztam.

Erőm hasonlatos már
a hátrafelé nyilazó, nomád magyarokéhoz,
vágatok, messze, szédülve,
magyar lovasokra gondolok.

Villámgyors vagyok, fergeteges,
röptében lecsapok az igaztalanokra,
fáradhatatlan vagyok
a küzdelemben –
gyógyírt hoztam.

Elöttem síkság, mögöttem hegyvidék,
tudjátok, nagyon messze látok,
isteni küldetésem van –
gyógyírt hoztam.

1990

A NAGY NÉPVÁNDORLÁS

Elért ide is a nagy népvándorlás sodra,
hogyan is lehetne kibírni?
Hogyan is lehetne menteni?
Én nem tudok hazudni,
mert költőnek születtem,
de hogy találjak magyarázatot –
mit kellene megfontolni még?
Irigység lett úrrá egyeseken,
de jó, hogy még néha találkozom
jóssággal –
a sírás fekete fáján a levelek
megkékülve remegnek,
és nem tudom, ígér-e feltámadást
a fehér nyárfa?
Kiszámíthatatlan lett az érzelem,
alig hallgatják meg
a legemberibb szavakat,
el akarom vonszolni magam
más tájakra,
ahol vár a szerelem...

1990

CSONTMEZŐ

Zúgott és zörgött a mező,
a csontok, tetemek egybementek –
Ezékiel lelket lehelt beléjük, hogy megéledjenek.

A szétszórt nép újra egyesül,
ígérik, hogy majd eljön a Messiás –
csontmezőn megtörtént az átváltozás.

Jövendölés még nem a valóság,
hallani panaszos éneket, siralmakat,
a nagy bölcsesség forrása messze még.

Ezékiel szeme megtelt egészen –
prédikált és a csodajelet felmutatta,
zajongtak a föld vadjai, madarai.

Hegyeknek és lankás halmoknak,
mélységeknek és vad völgyeknek
mondjad: – Lesz megváltás, mert közel van,
felétek hajolok, hozzátok fordulok.

1990

OLDÓDJ FEL!

AZOK A GYULAI FÜZFÁK

Azok a gyulai fűzfák,
a kanális fölött
belehajolnak szívembe.
Kigyulladnak a gesztenyefák,
a város egén szerteszórva
őszirózsák himbálózhatnak
végig a kanális mellett,
a melankolikus, viola-színű
napfényben.

A Remete-erdő felől fellobbannak
misztikus lángok, tüzes virágok,
foszforeszkáló felhőfoslányok,
a zöld növények nedvüket csorgatják,
a fájdalom nem lehet eltemetni,
a vágy lengedezik,
vadsás-rengeteg.

1989

A VARÁZSLÓNŐ ÁTKOZÓDÁSAI

Lelked hagyjon el,
ha nem szeretsz,
keseredjen meg a szád íze,
véred hűljön ki,
szíved álljon meg,
lélegzeted elálljon,
rontás szálljon beléd,
ne tudj mozogni,
lábad merevedjen meg,
rikoltozz,
üvölts,
halj meg,
mással ne tudj ölelkezni!
Hívlak dobszóval,
térj vissza és szeress,
görcsösen dobolj újra,
mint rég, és kiáltozz,
hívlak torkom szakadtából,
folyjon újra a véred,
verjen újra a szíved,
térj vissza, térj vissza!

Lábad, kezed mozduljon újra,
nyisd ki keskeny, mákonyos szemed,
zihálva lélegezz,
térj vissza,
és szeress,
öntudatlan, ködös álomban
dobolj megint,
ne gondolj élet és halál küszöbén tett
látogatásodra,
térj vissza,
mert nem tudom este van-e,
vagy hajnal,
megrészegültem szerelmedtől,
fogaidnak kék nyomától,
szádnak az illatától.

1989

ÉNEKELJ, DOBOLJ!

Forróvérű férfi az istenem,
fekete, fényes, hosszúhajú,
tollak a hajában,
meztelen felsőteste éget,
mint a sivatagi fű,
ordítása jaguár mikor felordít
dühében,
lába mint a sas szárnya,
az én istenem,
forróvérű férfi.
Énekelj, dobolj,
imádkozz haragosnézésű,
dobálj a tűzbe szerelem-igéket,
dagadjon meg májad,
légy magtalan,
ha elhagysz engemet,
nyögve terülj el a földön,
ha elhagysz engemet!

1989

KICSI FATEKNŐBEN

Kicsi fateknőben
kis, hófehér ing –
az én kicsi, édes fiamé,
ki még meg sem született,
kicsi fateknőben
fényes bronzteste ringatózna.

Kicsi fateknőben
remeg, libeg a víz –
kezembe venném édes fiamat,
ő sikongva fürdene, lubickolna,
kicsiny fateknőben
pici lábai táncolnának.

Kicsi fateknőben
kis, hófehér ing –
az én kicsi, édes fiamé,
ráadnám az inget, úgy ragyogna
csupasz mellén egy fényes csillag,
kicsiny fateknőben
rám nézne kicsi fiam nevetve.

1989

SZUPER-SZTÁROK EURÓPA SZÍNPADÁN

Szuper-sztárok,
erotikus mozgással végigénekelik
a metropolisok utcáit,
vonaglanak, vadul integetnek,
lokálokban, mint liánok kúsznak,
Párizs és London reflektorai alatt
kék álarcban rockerek visítják,
hogyan nem tudnak boldogok lenni.
A pop-zene átsuhan Európán,
a táncosok nem bírnak magukkal,
a vágytól,
a jó élet utáni álomból annyira futja,
hogyan a pop-koncerten mulassanak
legalább néhány órára.
Európa ifjúsága tombol,
bárokban, stadionokban ezrek nézik
a zenés műsorokat,
a Pop Hercegeit,
az Igazság nem tréfás dolog,
látom a kint a tekintetekben.
Az éjszaka mágusának
médium a szívem –
mintha felhangosítva hallanám úrhajósok hangját.
egy óriás hangszóróból,
valamilyen gigantikus bolygó üzenetét veszem.
Belekapaszkodom mindenbe,
ami emberi arcot visel,
emberi hangon szól hozzám.

Együtt lépkednénk lefelé a csigalépcsőkön,
az alagútba,
lidérces, hosszú folyosón végig,
betonoszlopok, fölüljárók fölöttünk,
a nagyváros visszhangja,
fény-vibrációk az éjszakában –
hínárokkal befennál,
folyó vagyunk, víz vagyunk.
Mint amikor valakit hajánál fogva rángatnak,
most olyan ez az éjjel.
Még mindig imbolyognak a disco-bárok táncosai,
a reflektorfény megvilágítja testüket.

1988

* * *

Annyira lezüllött most
a nő, a férfi –
hogyan hiába keresik újra szerelmüket
kifestett ringyók, léha stricik, magányosok,
az éjszakába úgy merednek,
mintha elvesztették volna anyjukat,
mintha ebben a boszorkányos, éjszakai városban
Volna valami édes, –
egy futó kalandért odaadják mindenüket.
Kis éjszakai csavargók tapossák
az aszfaltot,
pálinkaszagú, szeptemberi utcákat, söntéseket,
jaj, a drágám most kivel ölelkezik,
kinek visz dália-csokrokat?

1989

A SAKÁLFEJŰ

– Cs. M.-nak –

„Szívek számlálója”,
a Sakálfejű hajol föléd,
Arany Hór,
évezredekre kigyógyít
földi kínodból,
hazajáró, láthatatlan hasonmásod
a sírontúli életben visszatér testedbe.
Fáraó,
nem kell félni Széhtől,
ki leszúrja a gonosz kígyót,
ne félj, nem enyészel el.

Égi vizeken hajózol,
kelettől nyugatig minden éjszaka,
és az alvilágban is hajózol
nyugattól keletig.
Legendák,
kőbe vésett szobrok őrzik nevedet,
szívedet kőből faragott szent szkarabeusz
pótolja majd,
és vászonszalagokkal bepólyáz
a Sakálfejű.
Arany Hór,
néma kőpiramis a házad,
négy égtáj felé néző piramisodat
vörös gránit koronázza,
fáraó,
a Nílus völgyében nem volt hozzád hasonló
bőkezű isten.
„Szívek számlálója”,
a Sakálfejű hajol föléd,
és sok isteni szót küld
halhatatlanságod elé,
Arany Hór.
Az idők jelét hordtad homlokodon,
a titkos tudásra vágytál
és én varázslónő
elhoztam neked
a tömjén-illatú papirusztekercset.
1990

SZÁZ OSZLOPCSARNOK

Száz oszlopcsarnok,
pompa, fény
és egzotikus virágillat,
végtelen élet nyugalma,
monumentális építmények időtlenséget
sugallnak,
százablakú termek –
himnuszt énekelnek,
a természetet éltetik.
Beburkolózva,
felhúzott térddel bámulom
ezt a tobzódó, szerelmes világot,
ovális szemedet, finomvonalú orrodat,
fekete hajadat,
ezt a rituális bált,
a magasban szent madarak lebegnek,
mint égi hatalmak,
arany füzér thébai nyakadon,
keselyű, majom és sakál a védőszellemed.

Látod,
az óriás sziklatemplomokat,
óriás szobrokat?
A titkok megközelíthetőek,
az élet megszakíthatatlan,
felemelt fejjel köszöntöm majd
a túlvilág uralkodóját,
lerázom magamról a földet.
Csörgő hangszerek csörögjenek,
nyíljanak ki a templomok,
szétzilált életemet
váltsa fel a harmónia!
Az ég felé repülök,
ahol a nap sugarai,
a szerelem házai
messziről világítanak.
1990

ORDÍTÁS

– Marja-Liisa Mäki-Penttilä szobrászónőnek –

Mit számít már az ordítás?
Pártfogásba veszem a gyámoltalanokat,
boldogtalanokat,
bódító füstben hiába sziszegik,
hogyan esztelenség ábrándozni fiatal férfi után.
A jövőbe látok,
meg akarok menteni egy embert!
Ők nem tudják a szokványostól
a csodát megkülönböztetni,
már látom elégnek a dús növények,
és újra, megint csak felloboznak
az égő, totemisztikus áldozatok...
1990

OLDÓDJ FEL!

Oldódj fel,
a tavasz feltámadó zsongása
a város jelenségeit újra átrendezi,
kezemet kinyújtom,
mintha egyetlen, vágyott szeretőm várna
valahol,
csak magamat gyötörtem,
hagytam borral elbódítani érzékszerveimet,
éhes, korgó gyomorral
az élni-vágyás is erősebb.

Oldódj fel,
a szél kecses ívben játszik velünk,
a régi szerelem heve elmúlik lassan.
Inkább feküdnék egy váróteremben,
kabátba csavarva,
mint ebben a beton-koporsóban.
Oldódj fel,
a tavasz feltámadó zsongása
új élet menedékével
kecsegtet,
nem utazom tovább,
nem csavargok sehol,
hotel-szobákban hiába kerestem
a megnyugvást,
elegáns éttermek csillogása
nem pótolta a kint,
mely évtizedek óta rámrakódott,
mint a füst
a nagyvárosok házaira,
oldódj fel,
a tavasz feltámadó zsongása
menedékbe siettet,
jó lenne többet nem tűnődni
a halálról,
nem gondolni
a száraz-szájú éjszakákra,
a csontomig-lehántott keserűségre,
Ember elpusztul, ha nem szerethet,
ha fészket magának nem építhet!
Jaj, boldogságom felrémlő képe,
egy ház,
egy kert,
gyerekcsivogás...

1990

EGYSZER MÁR LÁTTAM A GRAND CANYONT

Egyszer már láttam a Grand Canyont,
grandiózus épület-sziklákat,
cowboyok és pueblo indiánok robogását
a vad, csökönyös sziklák között,
láttam a Grand Canyont,
a misztérium sejtelmes éjszakáját,
a Grand Canyon kötörmelékein lefelé guruló
nap sugarait,
a Walhala Plateau-t,
agyondidergő, fáradt virágokat,
megkövesedett, millió-éves szív-szakadék szélén
mentem,

és megelevenedtek,
lélegeztek a hegyek.
Láttam a Grand Canyont,
úri tájat, esőmarta, csapzott hegyeket,
talán istenek mulattak valamikor
a völgyben,
töredezett, évezredes vallomásom
énekeltem,
lasszóval fogtam a holdat,
fekete lovam bokája megfájdult
a kopár szurdokban.
Ős-utazó felfedező voltam,
és megmozdult a Grand Canyon,
remegni láttam,
a föld elemi erővel tobzódott,
gyökereimet tépte szinte ki
örökös szélsusogásával, sziszegésével –
a Grand Canyon fölött
hangomat visszhangozta egy fényes angyal.
Vágyam elhatalmasodott,
gitárhúrok végtelen pengtek,
egyszer már láttam a Grand Canyont,
álmban lehetett.

1990

MESA VERDE

– Látomás –

Mesa Verde –
a nap csak ragyogott,
áradt ezen a reggelen,
Cliff Palace ablakai őrködtek
a sziklafalnál,
megtaláltam a földalatti vár
maradványait,
a ceremónia-terem lángoló koronáit,
valaki járt erre a kőkorszakban is,
és ide hordták a köveket
a gazella-járású indiánok,
végigtáncolták a sziklás völgyeket,
a fülledt, júliusi szélben.
Mesa Verde –
levetkőzött előttem,
néztem férfias mellkasát,
a forradásokat, varázsjeleket a testén,
sípok szóltak a föld mélyéből,
hopi csörgők idegtépő,
monoton ritmusa hallatszott messziről,
lejjebb, a föld ágyékában szentélyt
láttam,

megjelölve piros festékkal,
tetovált-testű férfi képét,
ki tollas fejdíszében
tisztító izzasztófürdőben
imáját mormolta a legyezőszerűen szétomló
forróságban.
Mesa Verdében jártam
egy júliusi reggelen.
Vadul forgatott a szél,
Cliff Palace-nál viaskodtam
az idővel.
1990

TÚZFÖLDTŐL GRÖNLANDIG

Pezsgőt iszom,
hogyan elfelejtsem ezt a szerelmi vízőzont,
a tavasz nyiladozó illatát,
a keserű szájját,
új évezredre gondolok.
Még megtartom szerelmünket,
ezt a bűvös, elszakíthatatlan talizmánt,
de már új szerencsére várok,
mely egy férfi képében elhozza majd
a végtelent,
Párizst és Rómát ide varázsolja,
és megtelítődik tudom az Atlanti óceán partján
a gyógyító levegővel,
új partokra vágyok,
messzibb horizontra,
akár a Gibraltárhoz is elmennék!
Pezsgőt veszek,
hogyan elfelejtsem ezt a nagy, szerelmi tusát,
tudom, az ördög cimborál velem,
hogyan ilyen hidegen el tudnék távozni,
ebből a kis országból,
mely évtizedekig a hazám.
Az egész világot kérem,
óceánok partján a kikötőket,
Tűzföldtől Grönlandig a sarkvidékeket,
Dél-Amerika titokzatos dzsungelait,
mayák és inkák nappiramisait,
buja Afrika hegycsúcsait,
a Kilimandzsárót,
és a sivatagokat,
az ázsiai, szent helyeket,
és a bajorországi városokat,
várjanak engem!

Most még utoljára pezsgőt veszek,
hogy ne legyen száraz a torkom,
nem lenne illendő áldomás nélkül elindulni,
nem voltam még józanabb,
világosabban még nem láttam,
a lélek labirintusaiból nekem ki kell jutnom
a nagyvilágba!
Pezsgőt iszom,
hogy ne gondoljak erre a szerelmi vízőzönre,
a beton-negyed egyhangú hangulatára,
vonzanak engem más földrészek,
hívja költőjét
a világ!
1990

TAJTÉKZÓ, SZERELMES MÁJUS

HÁROM NAPIG NEM LÁTTALAK

Három napig nem láttalak,
patáim, fehér színű lábam dobog,
feléd robog –
olyan természetes volna a boldogságunk,
olyan egyszerű,
végre lehütene bíborszírom-szád,
keringenél körülöttem,
akár a dongó,
három napig nem láttalak,
szomjas vagyok, hófehér testem,
kincseim vidd magaddal!

1990

ODAKINT ESIK

Odakint esik,
újra próbálom teremteni a szerelmet,
nemcsak testi vággyal gondolok rád,
ebben a kiismerhetetlen,
végnélküli labirintusban,
ebben a furcsa, régi városban,
és szinte reményvesztetten,
bolyongunk,
mi elhagyott szeretők,
már nem akarunk átkozódni sem,
mert az is hiábavaló volna,
egyetlen vágyba kapaszkodunk,
talán az utolsóba –
attól várjuk a megmenekülést,
aki talán vesztünket hozhatja
egy napon.
Valaki fényes nappal
fetreng az aluljáró padján, –
de senkit nem érdekel
a pesti magányosság,
a lélek kivetkőzése?
A betonfalak felőrlik
a tündöklő napokat...

1990

VERS KIENGESZTELÉSÉRT

Csókjaidért már a föld
összes teremtménye visít, kiabál,
és nem tudom lecsillapítani
szívemet, úgy hánykolódik.

Agyamat mintha lángoló, éles
sugár érné,
büntetem magam, ha nem látlak,
büntetem magam eléggé.

Veled maradok, ha az ördögi
káosz összekuszálja az életemet,
veled megyek, ha mezítláb is
megyek, szeretlek, szeretlek...

1990

HIPNOTIKUS ÁLOM

Te szélhámos, suhanc –
te csaló, flegma, csirkefogó,
nincsen benned irgalom se?

Ingereled szivárvány-életem,
vágyamat minek korbácsolod –
látod hogyan vándorol már
bennem az elektromosság?

Pokoli lényed nem enged el –
hipnotikus, vad álomba kerget,
kéjnő legyek, igéző, vérbő kanca,
hogyan végre teljesen megszeress?

1990

KITERÜLVE FEKSZEM

Kiterülve fekszem, szerelmed kiterített,
egyik kezemmel átérem Európát,
másik kezemmel tengereket ölelek,
virágzó, márciusi ágakból a ruhám,
a hajkoronám,
nyüsztető hangom hallod-e,
betódul a városba az élet,
rózsaszín és mályvaszín szirmok
mellembe vágják, hogy boldog vagyok
már,
orkán-testedet érzem remegni,
látom a természet őrző virulását,

de jaj, hallom a vészcsengőket,
vigyázz rám nagyon,
karcsú, hegyi zergém.

1990

A SZERELEM ALKÍMIÁJA

Kár volna ezt a fásult, unott,
zaklatott várost nélkülöd
elképzelni,
én nem enyelegni akarok,
veled az örök ifjúság italának titkát
kifürkészném.
Szesz vagy,
beszívom szád illatát, lélegzetedet,
és mint fantomot, ábrándképet
magamba olvasztom –
tangót táncolok,
lassú, fájó táncot,
érezem testedet, azt a gejzírt,
álmos, nagy barna szemed bársonyos
cirógatását,
karjaidat, testemhez szorosan simuló
abroncsokat,
derekadat, azt a sudár minaretet,
csípődöt, mely adakozóbb,
mint a világ leggazdagabb medencéje,
és érzem lábaidat,
ágyékodat ha megérintem,
enyém tested legbujább erdeje,
és válladon, azon az elegáns Riviérán
megpihen fejem –
amikor vállad pagodája rámborul,
és szád hozzám ér,
elfog a rémület,
hány nap eltelt nélkülöd,
hány sikamlós, izzadó éjszakát töltöttél
mással,
a vész szállt volna rám,
hogy idáig nem ismertelek,
mon signore,
vedd hát „skalpomat”,
olyan sokat váráttál.

1990

MINT LIDÉRCFÉNY

Jártam a várost, Pest utcáit,
valahogy olyan nyomasztónak,
idegesítőnek tűntek a járművek,
a sötétfalú, belvárosi házak,
mintha nem is az én városomban mennék,
mintha kifakadtak volna
az aszfaltos járdák,
úgy csapódtam bele ebbe a pesti tavaszba,
mint egy idegen,
felrázott suhanó autók motorzaja,
mint egy lidércfény,
olyan volt ez a nap.
Szétgurultak az illatos narancsok,
virágárusoknál a könnyű virágok
felszálltak és keringtek,
a virágzuhatagban téged láttalak
álomszerűen,
fekete, göndör hajad lobogott,
valamilyen csengős hintó lebegett
fehér ruhában mentem feléd.
Keringtem hideg nézésedre,
mint akit szemmel vertek.
Engem vittek régi szeretőim,
kik elhagytak egyszer –
micsoda kiváltság volt a szerelmi vágy,
már olyan régen felavattam ifjúságomat,
és az éjszakák oszlopcsarnokában
érverésemet hányszor megzaboláztam.
A világ nem keletkezett volna nélkülünk,
ne tedd tönkre ezt a gyötrődő, egetverő
építményt.
ne küldj engem a Nirvána sivatagba!

1990

AZ ÉN OTTHONOM

Nyakadat átfonja isteni
súlyom,
irigylem, hogy szereted,
hogy hozzád érhet szárnyával,
suttognék neked gyengéd szavakat,
imádnám misztikus, fiatal
lényedet.

Istenné válhatsz drágám,
egyistenhitem lett
a természetadta szerelem.
Dicsérem hűségedet, titokzatosságodat,
gyere velem, ünnepeljük a májust,
táncoljunk, legyen a te szobád
az otthonom!

Erős légy, mint az oroszlán,
játshi, kedves,
mint a macska, mikor dorombol,
én odaadó vagyok, mint szent tehén,
dúsan terem majd a kertünk,
védj meg, nyakadat átfonja
isteni sólyom.

1990

OÁZIS

A test gyönyörűségeiről akarok írni ma,
a dobverők nem múló kopogásáról,
a mámoros, fekete éjszakákról,
a macskahajlékonyságú vágyról,
villogó elektromosságról,
a testben szétáradó sugárzásról,
az egyre kiújuló szomjúságról,
érintésedről,
májusi esők csitító, isteni áldásáról,
tested érzékeny, túlfeszített húrjairól,
mikor hirtelen szétszakadnak a hajszálerek,
itt az élni-akarási küzd
a nemlét ijesztő taszításával,
bőröm alatt bizseregnek az érzőrostok,
és mint hatalmas, démonikus suttogás,
fölém ereszkedsz,
fényesoldalú trombiták ríkoltoznak,
egyesülni akar itt a földön
minden élőlény,
jámor állat és távoli madár,
hallod, a hangjuk mennyire kaotikus,
mégis milyen természetes,
hemperegnek, keringenek,
mert csak ez a vigasz vár
bennünket itt...
Jaj, ez a bábeli elragadtatás,
szád itatójában hosszan elidőzők –
arányos, karcsú testedet engedd ma szabadjára,
betöretlen csikó,
én magamhoz vonzalak,
ha hátadról ledobsz többször is,

nézd, dús, asszonyi mellem remeg már,
oltalmazd hasam simogatással,
hajad fürtjei szálljanak széjjel,
és mardosson a testi vágy,
mint ahogy sósav marná torkomat,
ha nélküled kellene élnem.
A test gyönyörűségeiről akarok írni ma,
ágyékkodát megkönyékezem,
mint vadlesen a vergődő vadat,
fekete, göndör bozótodban elbújok,
combjaidhoz úgy közelítek,
mint amikor csatában a telivér lovak
rohamra indultak,
a város falai visszhangozzák örömkialtásomat,
ebben az ismétlődő, monoton férfi-ritmusban
megismerem igazi arcodat,
belémszáll az önkívület,
gyorsabban, egyre gyorsabban,
mintha kardélen táncolnánk,
karmollak,
ölellek.

1990

TAJTÉKZÓ, SZERELMES MÁJUS

Érzéki májusi nappal,
még soká lesz éjszaka,
lecsapnék rád, csalogatnálak,
már régóta fattyú a szívem,
nem vagyok buja,
mégis újra kell táncolni a táncot
valahol,
vad, elkeseredett szertartás az egyedüllét
ellen,
mert a halál gondolatát talán csak
a testi vágy ellensúlyozza...
Fehéredjen el a szánk széle,
a pokol pirosfülű kutyái itt ugatnak már,
a vérem felforr, mintha vajúdnék,
és nemlétező gyermekünk várnám,
és ebben a tomboló metamorfózisban
szinte nőstény állattá változom át,
mérd ki rám
az asszonyi boldogságot végre,
hogyan megszülhessen a fiamat,
nélküled a hatfejű, tizenkétlábú,
csaholó szörnyeteg kínozz,
és veszedelmesen fogy a hold éjszakánként,
virrassz velem,

elkalauzollak a test gyönyöreibe,
borítsd fel az életemet,
tajtékzó, szerelmes
ez a májusi nap.

1990

PIROS POKOL

Piros pokol,
parázslík a szemed,
harangok kondulása,
hidegrázás a gerincben,
csaholnak a kutyák valahol,
macskák nyávognak,
siralmas látvány a szívem –
ne sajogjak ennyire már!
Felhevülve, meztelenül várlak,
tejút az éghez nem simult még így,
fű, virág szisszenve nő,
ne menj el előlem,
az ördög megtáncoltat
bögök, mint felbőszült tehén,
károgok, mint a holló,
csikorognak fogaim,
habos, tajtékos az éjszaka,
lovak is megbokrosodnak.

1990

KÖLTÖZZÜNK EL INNEN!

Megvadult oroszlán a város,
recseg és ropog az út,
valaki
megbolydulva rohangál
fekete maszkjában
átkozott táncot jövendő
és ujjong ma is,
mert szenvedni lát.
Éjjel-nappal lobog
a szesz lila lángja,
bolondító, mámorító italokat kevernek
nekünk,
már csúfolódnak rajtunk az emberek,
a halál halványarcú angyalától
se rettegek –
csak ordítozzanak, mint farkascorda
az erdőben,
csak marakodjanak,

mi közöm hozzájuk?
Én szeretni akarok újra,
nem hagyom szétmállani a szerelmet.
Néma és hűvös volt
minden éjszaka nélküled,
aranypikkelyes pizstráng nem táncolt
hálómban egy se!
Én rossz, tékozló fiúm,
költözzünk el innen!
Forr és habzik már az országút,
olyan részegítő ez a nap,
hívlak megint
én jó tékozló fiúm.

1990

VÁROM AZ ÉJJELT

Baglyok huhogása,
darvak sikoltozása,
állati, ijesztő láng lobogása,
a világ gyönyörei hívogatnak,
rengeteg szarvasagancs fejünk fölött,
mint szerelmi trófeák,
és futótűzként terjed el a vágy,
remegek, remegek...
Nyakamra szállnak, mint a varjak
a simogatások,
reszketek, zihálok –
mint éhes rétisas várom az éjjelt,
rengjen a föld alattunk,
és birkóznék veled,
mint ürge menyét a nyúllal,
te ficáncolnál karjaimban,
mint úszó mén, lehelj a nyakamba,
sivítozzunk ezen az éjszakán,
örüljünk a testünknek,
bizsereg már a szívem,
ledőlök
körültáncollak, kóstolgatlak,
lubickolok csókjaidban,
tovább, csak tovább,
érd el a pokol tüzes tornácát!

1990

ESTÉLY A TERASZON

Mint úszó tengeri fű kúszol át
az éjszaka lagunáján –
díszes lámpák imbolygó árnyéka leng,
fényes, pazar estélyen halk, intim
zongorahang száll,
sejtelmes éjszaka hull le ránk,
könnyű borral nedvesítem a számat
és mintha altatót vettem volna be,
elernyed lassan a lábam,
ma egészen ki van világítva a szívem,
és az ital hirtelen összezavarja
a dolgokat,
valamilyen más szerkezetbe hajtja,
felgyorsítja az időt,
lezülleszti az agyat,
andalgó, álomkóros mulatók ringatóznak,
gitár húrjain édes melódiák,
nyakszirtedhez érek,
csókolom fekete hajadat
opálszerű holdfényben...
Sűrű, narkotikumerős az éjszaka,
ütőereimben már veszedelmesen háborog
a vérem,
ez a tánc most a miénk lesz!
Ma éjjel lomhán bámuljunk bele
a levegőbe,
csak botránkozzon meg a részeg csődület,
és míg ők lesüllyednek saját hazugságaik
ingoványába,
mi ott sétálunk a földön, egymásba karolva,
estélyi ruhában,
a mályvaktól roskadó lugasban.
Mint máglyatűz,
lángol tovább
az éjszaka...

1990

NEVESS, CSAK NEVESS!

Ne vess, csak ne vess!
Ma olyan messziről néztél rám,
mint aki megcsalt vasárnap éjjel,
mintha szád kifakult volna,
meggypiros szád?
Hol voltál idáig
mahagóni fám,

csókod meddig várat magára?
Ismét koslatok utánad,
tombold ki magadat,
mit érdekel téged, ha meddő marad
nélküled minden júniusi éjjel?
Valahol messze nagy a hideg,
ott sokáig szól ám a csontok éjféli
szerenádja,
és tudom, hogy egyszer majd elkezdődik
a test rohadása.
Még meddig rajongjalak körül,
mint egy különös, egzotikus,
cirkuszi akrobatát?

1990

ÚJJÁSZÜLETÉS NAPÉJEGYENLŐSÉGBEN

Isteni újjászületés –
források vizében mosakodjunk,
bika, oroszlán, hidra jelenjen meg
előttünk!
Tomboljunk,
ijesszük el az érzéketleneket,
a haragos-nézésű irigyeket!
Mi, kik túléltük az egyedüllétet,
a lélek felhőszakadását,
egy szigetre csapódunk
és ismét susogni kezd
a megtermékenyítő szél,
skorpió-emberek rám támadnak,
eszüket vesztve rohannak,
a nap felperzseli a mezőt, a földet,
és a fekete nyárfákat,
vonszoló magam után szerelmemet,
nemsokára a csillagok közé fölemelem.
Hiába fenyeget a féltékeny,
félszemű szörny,
istenek kedvence lettél párom,
egy kancafejű el akart csábítani,
de én nem engedtelek!
Éktelen jajveszékelésem hallják már
az emberek –
mintha megérintett volna a halál
az életben,
most érkezett el a nyári napforduló,
fecskék is félnek fészket rakni,
ijedten csapkodnak szárnyukkal,
tollruhába öltözve várlak,
Hold-madár.

1990

A MISZTÉRIUM ÉJSZAKÁJA

Szárnyad nőtt,
megtermékenyítetted az asszonyok méhét,
és tavasszal te termékenyítetted meg
az egész földet is,
feltűntem előtted nőtényróka képében;
vegyél az ágyadba,
gyógyító erővel áldj meg,
bogyók nedvével itass meg!
Hallod,
hogyan zizegnek a tölgyfa levelei?
Bikavért isznak a férfiak,
hogyan vágyukat felkorbácsolják,
ránts vissza a földre,
valamilyen titokzatos hang
boldogságot ígér nekünk –
homályosodjon el a szemünk,
vágjuk ki a fekete nyárfát,
halál-istennő fáját!
Engeszteljük ki egymást,
szedjük ki egymásból mohón
az életerőt,
és ringasson álomba a buja vágy,
táncunktól vaduljanak meg az üszők is,
istennő lovagol bika hátán,
így avatnak bele a misztériumba,
és az időtlenségbe,
hogyan majd együtt éljünk
a Szeretők Titkos Szigetén,
mint őslakók.

1990

SÚRÚ, TÖMÉNY ÉJSZAKA

Iszunk,
madarak és állatok körülöttünk,
azok is szeretkeznek,
sűrű, tömény az éjszaka,
elfeledkezünk magunkról
és az időről,
sikítózunk,
dobok szólnak,
félmeztelenre vetkőzve táncolunk,
cigarettafüstbe burkolózva
egymás fölé hajolunk,
vízzel és borral locsoljuk testünket,
terített asztalon halak, szárnyasok,
szőlőfürtök illatoznak,
a szerelmi bájolást üzzük
mi tudjuk, hogyan lehet az érzékeket

felkorbácsolni,
leoltjuk a lámpákat,
mintha világ vége volna, úgy ölelünk,
ez hát a dionüszoszi mulatság,
a mámor,
a test éjszakája,
a sötétben egymásnak ugrunk,
mintha soha nem kóstoltuk volna egymást,
tombolva, lebegve,
valamilyen gátlástalan életörömmel vájjuk
körmünket egymás hátába, vállába,
hiszen ősidők óta tart ez a szerelmi kívánság,
ott, a sötét éjszakában kisírhajthatjuk magunkat
és üvölthetünk a csillagokra...

1990

FUVOLASZÓ ÉS VIRÁGILLAT

Fuvolaszó és virágillat,
új életre keltő növények illatoznak,
erotikus táncot járunk
sas-szárnyú, bika-álarcos férfiaknak,
izzó-szeműek,
álmot bocsátanak ránk,
tigrisbőr a testükön,
hajtja őket a vágy,
amikor a nap a zeniten van,
északi szél sziszeg
a búzamezők fölött,
meglegyinti a növényeket,
állatokat, birkózó gyerekeket,
Örömnünnep kellene,
a szenvedély igazi éjjele
és mindenhol feldobognának
a szívek –
virágfüzéreket raknánk a derekunkra,
a legédesebb gyümölcsökkel díszítenénk
teraszunkat,
hiába figyelmeztetne bennünket
a haláldémon,
mi észre se vennénk.

1990

MEZTELENÜL, LOBOGÓ HAJJAL

Meztelenül, lobogó hajjal
állok a szobában
és várlak.
Újra szüllek tégedet,
én dajkállak minden titkos éjszakán,
holdfény vibrál homlokodon;
a bölcsesség keresése közben
találtam rád –
madárlábú lányok énekelnek
a hegyek mögött,
bennünket köszöntenek,
mint a legszebb párt,
Lázások vagyunk már
hónapok óta
és szerelmesek,
a tüzet okádó bikák ránk leheltek,
és nem csillapodik le sehogy sem
a vágyunk.

1990

* * *

Egy sirály fátylat tartott
a csőrében,
én jajgattam,
szeretném homlokomra tetoválni
arcod vonásait,
hogymindig velem maradj,
bíborpiros amuletted vagy.

1990

A TITKOS LÁTÁS

Megszereztem a titkos látás tudományát,
mint a papnők,
eltorzítom igazi magam,
hiába vártam a gyengédséget,
összerogytam kimerülten,
és már hiába csókoltam a válladat.

Hömpölyög az idő keservesen,
nem vagyok én rossz
hogy minden földi jótól megfosszanak.
Inkább az összes bajt zúdítsák rám,
öregséget, betegséget,
csak ne vedd el tőlem a szerelmet!

1990

A GYÓGYÍTÁS TUDOMÁNYA

Bal oldalamon vett vérből
feltámasztalak ma édesem,
én tudok gyógyítani,
de félek, szeretsz-e majd?
Nem tudom, megérted-e,
fájdalmat is tudok okozni?

Látod, én nem sajnálom,
beteljesedett az álom –
eszméletemet veszttem,
aztán újra tudok emlékezni,
visszatérek kábultan hozzád,
és újra tudok nevetni.

1990

FEKETE JUHOK

Igazmondás kell ma ide,
megfeketedtek a házfalak,
egyik pillanatról a másikra
kiüresedett a légtér.
Pedig foggal és körömmel ragaszkodtam
fiúmhoz,
de majdnem tönkretett engem.
Két lábra álltak az állatok,
és megsimogattak,
mintha emberek volnának,
fekete-gyökerű, illatozó virág
a varázs-szerem,
én nem akarom szeretőmet elhagyni,
majd elfelejtetem vele a régi öleléseket,
nem, nem akarom becsapni.
Szarvas hasítsa fel combomat,
ha mást kívánnék meg!
Nyár van.
Fekete juhok és kosok
legelésznek a réten.

1990

A SZERELEM NEM KÁRTYAJÁTSZMA

A szerelem nem kártyajátszma,
hogy adok, veszek, kidobok egy kártyát,
és várom a szerencsét,
emberélet a tét,
nem holmi gyűrött pénznemek!
Találtam egy fiút,
aki nagyon tudna szeretni,
és mégsem ölelt meg,
aki miatt elhagynám hazámat,
akivel bebarangolnám a világot,
de hát kitől kérjek segítséget,
azt mondjátok meg –
amikor boldogságomat folyton folyvást
meg akarják gátolni.
Van, hogy az ember annyira szerelmes,
hogy cicázik a saját halálával,
esztelen?
Ki tudja?
Talán kicsit könnyelmű,
hiszen úgy szétömlene jósa,
mint a vízesés,
valaki szánt szándékkal gúnyolódik velem,
valaki, aki csodát tehetne.

1990

MEGRENDÜLVE

Hűlt helyedre ránézni sem merek,
olyan régen érintettelek,
még társtalanul élek,
mint a vadállatok.
Megrendülve még mindig várlak,
a vágy kergetett feléd –
előttem szárnyas, kutya heverészik,
szerelmem síró áldozat karmai között.

1990

INVITÁCIÓ SZERELEMRE

Lovagnak

BEBORULT SZEMMEL

Sápadt, őszi reggel,
szinte elnémultunk a hosszú várakozásban,
hideg zuhany volt a hajnal,
magányos agárkutya vonyított az utcán,
éles, piros lángnyelvként rád tekerőzött
a nap –
remegett, mint tested,
amikor hozzáértem.

1990

SZOBÁM SELYMEKKEL

Szobám selymekkel, brokátdíszekkel tele,
illatfelhő száll –
rózsa, jázmin, jácint és szegfű illata
és mintha tömjén áradna széjjel,
kandeláberben égő gyertyák –
telehold még nem volt fényesebb,
mint szemed ezen az éjjelen.
Nedves a szád széle,
átkulcsolom karcsú derekad,
izmos lábaidat,
csókok röpdösnek, bársonyos lepkék,
szobám suhogó selymekkel tele,
az ördög poharából iszunk,
már nincs bennem harag se.

1990

SOSE FÁRADJ

Harapj,
sose pihenjen ölelésed,
sose fáradj!
Szemem elhomályosul,
ha nem látlak
keserű lesz a szám,
mint az epe,
ha nem csókolsz.
Fekete, szilaj virágok elalélnak
a szomszúságtól
a szeptemberi délutánban.
De amikor eljön az éjjel,
forróbb leszek, mint a láva.

1990

ÉJFÉLI HARANGSZÓ

Csókkold mellem, hasam, csípőm,
öntsön el a mámor,
karolj át egészen,
míg bele nem veszünk
az éjféλι harangszó zúgásába,
feküdj mellettem reggelig,
csörgedeznék, mint gyors hegyi folyó,
tűz lángját csak víz enyhítheti tudod jól –
ha velem lennél, felsikoltanék,
vonaglanék, mint madár, kinek megvágták
a szárnyát.

1990

INVITÁCIÓ SZERELEMRE

Bódítsuk el a világmindenséget,
gyulladjon szerelemre!
Illatos tömjén sűrű füstje szálljon,
fenséges illat legyen!
Harapdálj ajkamat,
zavarodjunk meg egymás
keresésében,
érintsd meg hajam,
hagyj nyomokat
a lábamon,
ernyedjek el,
arcom, oldalam karmold meg
lágyan,
bizsergesd testem csókokkal,
szerelemízű férfi,
hunyd be a szemed,
hasogasd csípőm, hasam
körmöddel,
kacér férfi én most
felajzalak,
szerelmi ajzószerral megitatlak,
varázsszöveggel elkábítlak,
sóhajtozz, áraszsa el testedet
az izzadság mindenütt,
liántestű férfi,
szemünk, homlokunk érjen egymáshoz,
csukott-szemű férfi,
ragadj meg
és ölelj
vonj a szíved tájára,
ébressz fel csókokkal,

kis holdsarlófűzér harapással
lepj meg,
terüljenek szét a pávatollak,
és legyenek, legyenek,
gyönyör és fájdalom madarai
röpködjenek,
olvadjunk össze,
eső is a földre szivárog.

1990

DENEVÉREK FÖLÖTTÜNK

Denevérek fölöttünk,
az éjszaka közel,
virágszirmok sustorognak,
tavasz közeledik,
ömölj bele éjszakámba,
mintha részeg volnék,
úgy kívánom az áprilisi
éjszakát!

Húsom még tavaszra vár,
esőcseppek látszanak
a virágszirmokon –
illatos lesz a föld,
szédülök.
Sikoltozom.

1991

HAJOLJ IDE HOZZÁM!

Hajolj ide hozzám,
az éjszaka olyan áttetsző,
csimpaszkodj nyakamba,
nehogy elfogyjon a levegőm,
csillapítsd le szívem és tudómm!
Ujjonghatsz már,
csalóka álmaimat elkergettem,
csaholok egyre, lefekszem a földre,
ugye még találkozunk?

1991

AMIKOR AZ ÉTTEREM KÖZEPÉN TÁNCOLTAM

Amikor az étterem közepén táncoltam,
homlokomról folyt a veríték,
odakint békességes este volt,
egyesek
gúnyolódtak rajtam,
pedig csak táncolni akartam,
ki tudja hányadszor a szív csodáira
vártam,
ölelést loptam,
nem volt ki megvédjen,
eszeveszetten, vadul forogtam
az étterem közepén...
Még éreztem tested melegét,
nem is olyan régen volt,
kimegyek újra az éjszakába,
szájon akarlak csókolni,
melléd húzódnék,
olyan arcod, mint egy jajszó,
megosztanám veled a szobám.
Fogadj el!

1991

A GYÖNYÖRŰ, HÍM PARADICSOMMADÁR

Olyan vagy, mint buja, trópusi fán
udvarló
gyönyörű, hím paradicsommadár,
fejed sárga,
bársonyos, barna begyed, –
hosszú, narancsvörös násztollaid
megvillannak,
násztáncot jársz,
párosodásra vársz,
kiáltozol napfelkeltekor –
udvarolj már,
remegtesd szárnyadat,
szökdécselj, hallass hívó hangokat,
narancsvörös tollaid színzuhatagként
essenek rám,
járd el újra a párzás előtti táncot,
csörödet érezzem koppanni bőrömon,
gyümölcsöt érlel ma is a nap,
ideje felnyitni a szerecsendiókat,
karmaiddal kapaszkodj hátamba,
esőerdő mélyén röpködj fától fáig,
és végre fészkemben találj helyet

magadnak,
dalolj, dalolj,
és csalogass,
csalogass!

1991

EZÜSTÖS CIRRUSZFELHŐK

Ködfátyol, mint a Neptunuszon,
fejem fölött egy fényes, vörös bolygó,
a koronám –
és feltűnnek körülöttem ezüstös cirrusfelhők,
átlengenek könnyedén,
elnyúlnak
és forog, eközben forog a világ,
a bolygó,
a Nagy Sötét Folt megmozdul valahol,
a Neptunuszon,
napsugarakban fürdünk,
megtelítődnek a hatalmas mágneses mezők
szerelemmel –
hát dőlünk bele a világűr ágyába,
siessünk,
törjük fel a burkokat,
csillagom fénye egyre káprázatosabb,
hajoljunk a fagyos égitest légkörébe
és csókoljuk meg egy lebegő hold sarlóját,
ott, ahol a napszél susogva süvít,
és csendesen elúszunk majd együtt,
évmilliárdokig...

1991

A NAP TEMPLOMA FELÉ

És belovagolunk a nagy, maja templom városába,
világító éjjel lesz,
perzselő forróság az ajkadon,
és egyre csak kobalteké szemedet bámulom,
a festett freskókon is látlak ezer alakban,
ősi, kozmikus körforgásban –
milyen égtájon születél,
hogyan piros kelet,
fehér észak,
fekete nyugat
és a sárga dél
egyaránt hívogat?
A Föld kékeszöld középpontján megállsz,
fűzérrel díszítelek,

így díszítették az isteneket
a Jaguárok templomában –
buja esőerdők tövében élénkvörös falak
ragyogtak,

és bíborlila színekben úsztak a házak,
a Nap Templomához
bordópiros lépcsők vezettek,
olyan élénk lesz a tekinteted,
a zenészek dobokat vernek felsorakozva,
és csörgőket ráznak,
a szerelmet ünnepeljük,
a Nap ragyogását,

nem, ezek a színek soha el nem halványulnak,
zöld, buja levelek között
ember-arcú istenek imát mormolnak,
egykor arannyal, drágakövekkel rakták tele
templomaikat,
a szentélyek falán
örök tűz korma.
Kőbálványok.

Végigömlik a völgy fölött a dobszó,
és egyre csak verik, lázasan, ittasan
a szent dobokat, rettegnek a Nap halálától
és várják az újjászületést.

1991

AZ IMÁDÁSRA VALÓ

Véget ért a Taurus csillagkép uralma,
a nyár diadalt ül,
átsuhansz a bolygók szféráin,
megmozgatod a világmindenséget,
válladon viszed a világot,
a csillagos eget,
részegülten, kialvatlanul
űzöd ezt a rítust,
te imádásra való, egyetlen
férfi,
új korszak kezdődik veled,
a változó, a lüktető Nap,
a napkitörés is te vagy,
a szoláris, mágneses mező
a Nap felszínén,
túlszárnyalod a bolygókat,
a felszín alá merülsz,
és az ultraibolya fényben
új formában jelensz meg,
a Nap mágneses lüktetését hallgatod,

fényes fáklya, fénysugár,
ne szökj el előlem,
csak keringj, mindig keringj,
és vibrálj,
dobd a Földre fényedet,
forrósodj fel,
vihar van, feléd megyek,
várlak az ösvényen,
itt lent,
a Földön.

1991

LÉGY ÁLDÁS!

Édes permet hull fejemre, vállamra,
a nagy gravitációban megállok kicsikét,
hogy rád gondoljak,
csak áztassátok esőcseppek száraz számat,
szememet, hajamat,
lebegve, huncutul cicázzatok velem
ma délután,
és fent, a felhők fölötti kozmikus sugárzásban
táncoljatok,
vegyetek körül fékezhetetlen villámok,
áramoljatok felém szerelmi tüzek,
olvadjj jég,
jégkristályok olvadjatok,
a világot átfogó áramkört hűsítsd le
jószággal, értelmekkel,
légy áldás, mint dús eső
a villámlás kisülésekor,
olyan vonzó ma ebben a záporosóban
a várakozás,
a Föld felszínén elalélok,
míg megérkezel...

1991